

ПРОВІСНИКИ ОЛІМПІЙСЬКОГО І СПОРТИВНОГО РУХУ УКРАЇНИ

Анохін Олександр Костянтинівич (14.08.1882, м. Дружківка, Донецька обл. – 1920, м. Київ) – перший голова Київського олімпійського комітету 1913 р.

Бутовський Олексій Дмитрович (9.06.1838, с. П'ятигірці, Полтавська обл. – 25.02.1917, м. Петербург) – член першого складу Міжнародного олімпійського комітету.

Боберський Іван Миколайович (14.08.1873, с. Доброгостів, Галичина, Австро-Угорщина – 17.08.1947, Тржич, Югославія) – фундатор, теоретик і практик української національної фізичної культури.

Піддубний Іван Максимович (26.09.1871, с. Красенівка, Золотоніський повіт, Полтавська губернія – 8.08.1949, м. Єйськ, РРФСР) – видатний український борець, шестиразовий чемпіон світу, символ сили українського духу і тіла.

ВИДАНТІ УКРАЇНСЬКІ СПОРТСМЕНИ – ЧЕМПІОНИ ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР ТА БАГАТОРАЗОВІ ПЕРЕМОЖЦІ ЧЕМПІОНАТІВ СВІТУ

Астахова Поліна (30.10.1936, м. Дніпропетровськ – 5.09.2005, м. Київ). Чемпіонка Ігор XVI, XVII, XVIII Олімпіад (1956, 1960-2, 1964-2); срібна призерка Ігор XVII, XVIII Олімпіад (1960, 1964); бронзова призерка Ігор XVI, XVII, XVIII Олімпіад (1956, 1960, 1964) зі спортивної гімнастики. Чемпіонка світу (1958, 1962). Чемпіонка Європи (1959, 1961). Завершивши кар'єру, працювала тренером збірної команди УРСР.

Базилевич Олег (6.07.1938, м. Київ – 16.10. 2018, м. Київ). Чемпіон СРСР (1961); віце-чемпіон СРСР (1960); володар Кубка СРСР (1964) з футболу. Ініціатор застосування новітніх наукових методик під час тренувального процесу з футболу. У тандемі з Валерієм Лобановським привів команду «Динамо» (Київ) до найвищих досягнень: дворазових чемпіонів СРСР (1974, 1975); володаря Кубка СРСР (1974), Кубка володарів Кубків (1975), Суперкубка УЄФА (1975), а збірну команду СРСР – до бронзових медалей Ігор XXI Олімпіади (1976). У 1992-1994 рр. очолював національну збірну команду України.

Баркалов Олексій (18.02.1946, смт Введенка, Харківська обл. – 9.10.2004, м. Київ). Чемпіон Ігор XX, XXII Олімпіад (1972, 1980); срібний призер Ігор XIX Олімпіади (1968) з водного поло. Чемпіон світу (1975), срібний призер (1973). Чемпіон Європи (1970), срібний призер (1974). Після

закінчення спортивної кар'єри перейшов до тренерської діяльності. У 1980-х роках очолював молодіжну збірну УРСР.

Білоstinний Олександр (24.02.1959, м. Одеса – 24.05.2010, м. Трір, Німеччина). Чемпіон Ігор XXIV Олімпіади (1988); бронзовий призер Ігор XXII Олімпіади (1980) з баскетболу. Чемпіон світу (1982), срібний призер (1978, 1986, 1990). Чемпіон Європи (1979, 1981, 1985), срібний призер (1977).

Бєляєв Володимир (7.12.1944, м. Мічурина, РРФСР – 19.10.2021, м. Харків). Чемпіон Ігор XIX Олімпіади (1968) з волейболу. Чемпіон Європи (1967). Після закінчення спортивної кар'єри перейшов до тренерської діяльності у клубі «Іскра» (Ворошиловград). Останні роки життя брав активну участь у роботі Луганського обласного відділення НОК України. Після закінчення спортивної кар'єри перейшов на тренерську роботу, працював за кордоном.

Богдан Іван (29.02.1928, с. Дмитро-Білівка, Миколаївська обл. – 25.12.2020, м. Київ). Чемпіон Ігор XVII Олімпіади (1960) з греко-римської боротьби. Чемпіон світу (1958, 1961). Після завершення кар'єри працював тренером, був почесним членом НОК України.

Бочарова Ніна (24.09.1924, с. Супрунівка, Полтавська обл. – 31.08.2020, м. Київ). Перша спортсменка Української РСР яка стала олімпійською чемпіонкою. Чемпіонка Ігор XV Олімпіади (1952-2); срібна призерка Ігор XV Олімпіади (1952-2) зі спортивної гімнастики. Чемпіонка світу (1954). Після закінчення спортивної кар'єри працювала старшим тренером у спортивному товаристві «Будівельник» (1948-1958), у спортивному товаристві «Авангард» (1958-1968), інструктором Уккрани спортивного товариства «Спартак» (1968-1979).

Бяков Іван (21. 09. 1944, с. Ісаковці, РРФСР – 04. 11. 2009, м. Київ). чемпіон XI і XII зимових Олімпійських ігор (1972,1976) з біатлону. Працював старшим тренером збірної команди біатлоністів СРСР в Україні ДСТ «Зеніт» (1978–1981), тренером ДЮСШ олімпійського резерву та директором Школи вищої спортивної майстерності із зимових видів спорту України (1981–1991). Президент (1992–1998), член президії Федерації біатлону України (з 1999).

Венгеровський Юрій (26.10.1938, м. Харків – 4.12.1998, м. Белгород, Росія). Чемпіон Ігор XVIII Олімпіади (1964) з волейболу. Чемпіон світу (1962), бронзовий призер (1968). Бронзовий призер чемпіонату Європи (1958). Володар Кубка світу (1965). Після закінчення ігрової кар'єри перейшов на тренерську роботу до «Буревісник» (Харків). Пізніше працював з іншими волейбольними командами.

Гаврилов Юрій (27.02.1967, м. Донецьк – 5.05.2021) Чемпіон Ігор XXV Олімпіади (1992) з гандболу. Срібний призер чемпіонату світу (1990).

Гоборов Валерій (20.01.1966, м. Херсон – 7.09.1989, м. Москва). Чемпіон Ігор XXIV Олімпіади (1988) з баскетболу. Срібний (1987) і бронзовий (1989) призер чемпіонату Європи. Загинув в автокатастрофі.

Голубничий Володимир (2.06.1936, м. Суми – 16.08.2021, м. Суми). Чемпіон Ігор XVII, XIX Олімпіад (1960, 1968); срібний призер Ігор XX Олімпіади (1972); бронзовий призер Ігор XVIII Олімпіади (1964) з легкої атлетики. Чемпіон Європи (1974), срібний (1966) і бронзовий (1962) призер. Після закінчення спортивної кар'єри перейшов на тренерську роботу, очолював ДЮСШ ім. В. Голубничого (відкрита у 1971 р.), де пропрацював до кінця свого життя. Очолював спілку спортсменів-ветеранів м. Суми, був членом НОК України. Приділяв велику увагу поширенню олімпійських цінностей серед дітей і молоді Сумщини.

Гороховська Марія (17.10.1921, м. Євпаторія – 22.07.2001, м. Тель-Авів, Ізраїль). Чемпіонка Ігор XV Олімпіади (1952-2), срібна призерка (1952-5) зі спортивної гімнастики. Чемпіонка світу (1954), бронзова призерка (1954). Після закінчення спортивної кар'єри працювала дитячим тренером у Євпаторії (1977 – 1990).

Гуревич Борис (23.02.1937, м. Київ – 11.11.2020, Дірфілд, США). Чемпіон Ігор XIX Олімпіади (1968) з вільної боротьби. Чемпіон світу (1967, 1969), срібний призер (1961). Чемпіон Європи (1967, 1970).

Дерюгін Іван (5.12.1928, м. Зміїв, Харківська обл. – 10.01.1996, м. Київ). Чемпіон Ігор XVI Олімпіади (1956) з сучасного п'ятиборства. Чемпіон світу (1961), срібний призер. Після закінчення спортивної кар'єри працював інструктором-спортсменом і тренером в Держкомспорті УРСР (1957-1964) і СКА (1965-1990) у Києві.

Жаботинський Леонід (28.01.1938, с. Успенка, Сумська обл. – 14.01.2016, м. Запоріжжя). Чемпіон Ігор XVIII та XIX Олімпіад (1964, 1968) з важкої атлетики. Чемпіон світу (1964, 1965, 1966, 1968), бронзовий призер (1963). Чемпіон Європи (1966, 1968), срібний призер (1963). Після закінчення спортивної кар'єри працював тренером збірної Збройних сил, начальником відділу єдиноборств спорткомітету Міністерства оборони СРСР. З ініціативи Л. Жаботинського у 1979 р. було збудовано клуб, відкрито СДЮШОР «Спартак» з важкої атлетики у Запоріжжі.

Кисельов Володимир (1.01.1957, Миски, РСФСР – 7.01.2021, м. Кременчук, Полтавська обл.). Чемпіон Ігор XXII Олімпіади (1980) з легкої атлетики. Бронзовий призер чемпіонату Європи (1979). Після завершення

спортивної кар'єри, працював викладачем (1998-2004), завідувачем кафедри (2004–2010), директором спортивного комплексу (з 2010) у Кременчуцькому Університеті імені Альфреда Нобеля. Зробив вагомий внесок у розвиток українського спорту та виховання здорової нації на Полтавщині.

Коваленко Сергій (11.08.1947, м. Порт-Артур – 18.11.2004, м. Київ). Чемпіон Ігор XX Олімпіади (1972), бронзовий призер Ігор XIX Олімпіади (1968) з баскетболу. Бронзовий призер чемпіонату світу (1970). Чемпіон Європи (1969), бронзовий призер (1973). Після закінчення спортивної кар'єри працював тренером київського СКА.

Колчинський Олександр (20.02.1955, м. Київ – 16.07.2002, м. Київ). Чемпіон Ігор XXI, XXII Олімпіад (1976, 1980) з греко-римської боротьби. Чемпіон світу (1978), срібний призер (1975, 1977, 1979). Срібний (1976, 1977) і бронзовий (1975) призер чемпіонатів Європи. Після закінчення спортивної кар'єри у 1990-х роках очолював Київський міський спортивний клуб «Гарт».

Король Петро (2.01 1941, с. Бреди, РСФРР – 2.07.2015, м. Львів). Чемпіон Ігор XXI Олімпіади (1976) з важкої атлетики. Багаторазовий чемпіон світу (1974, 1975-2, 1976-3). Дворазовий чемпіон Європи (1975). Після завершення своєї спортивної кар'єри працював тренером-інструктором у фізкультурно-спортивному товаристві «Динамо» у Львові.

Красюк Сергій (17. 11. 1961, м. Київ – 6.07.1994, м. Київ). Чемпіон і срібний призер Ігор XXII Олімпіади (1980) з плавання. Срібний призер чемпіонату світу (1982). Дворазовий чемпіон Європи (1981, 1983), бронзовий призер (1981).

Кривов Валерій (29.09.1951, м. Запоріжжя – 23.12.1994, м. Луганськ). Чемпіон Ігор XXII Олімпіади (1980) з волейболу. Чемпіон світу (1978). Чемпіон Європи (1977). Завершивши ігрову кар'єру, працював тренером луганської команди «Динамо» (1991-1994).

Лагутін Юрій (15.02.1949, м. Запоріжжя – 30.04.1978, м. Запоріжжя). Чемпіон Ігор XXI Олімпіади (1976) з гандболу.

Лاپинський Євген (23.03.1942, с. Червоне Загір'я, РРФСР – 29.09.1999, м. Одеса). Чемпіон Ігор XIX Олімпіади (1968), бронзовий призер Ігор XX Олімпіади (1972) з волейболу. Бронзовий призер чемпіонату світу (1966). Чемпіон Європи (1967, 1971). Після завершення спортивної кар'єри працював викладачем кафедри фізичного виховання Одеської національної академії зв'язку імені О. Попова.

Леонкін Дмитро (16.12.1928, Мис Доброї Надії, РРФСР – 1980, м. Львів). Чемпіон і бронзовий призер Ігор XV Олімпіади (1952) зі спортивної гімнастики. Бронзовий призер чемпіонату світу (1954).

Ледньов Павло (25.03.1943, м. Горький, РРСФР – 23.11.2010, м. Москва). Чемпіон Ігор XX, XXII Олімпіад (1972, 1980 р.); срібний призер Ігор XIX, XXI Олімпіад (1968, 1976), бронзовий призер Ігор XIX, XX, XXII Олімпіад (1968, 1972, 1980) з сучасного п'ятиборства. Чемпіон світу (1973-2, 1974-2, 1975, 1978), срібний (1965, 1966, 1977-2) та бронзовий (1975, 1978) призер. Володар Кубка Європи (1975-2, 1977). Закінчивши у віці 37 років спортивну кар'єру, працював головним тренером збірної СРСР (1981-1987). З цих причин переїхав зі Львова до Москви, де і мешкав наступні тридцять років.

Манкін Валентин (19.08.1938, с. Білокоровичі, Житомирська обл. – 01.06.2014, м. В'яреджо, Італія). Чемпіон Ігор XIX, XX, XXII Олімпіад (1968, 1972, 1980); срібний призер Ігор XXI Олімпіади (1976) з вітрильного спорту. Чемпіон світу (1973), срібний призер (1967). Чемпіон Європи (1973, 1979). Після завершення спортивної кар'єри працював тренером збірної команди СРСР, начальник Управління водних видів спорту Держкомспорту СРСР (1989–1990), в наступні роки працював тренером національної збірної команди Італії з вітрильного спорту.

Місевич Віра (10.04.1945, м. Київ – 4.03.1995, м. Київ). Чемпіонка Ігор XXII Олімпіади (1980) з кінного спорту. За збірну команду СРСР виступала протягом 1975–1985 рр. Після завершення спортивної кар'єри працювала інструктором з кінного спорту в ДСТ «Динамо».

Монаков Дмитро (17.02.1963, м. Київ – 21.11.2007, м. Київ). Чемпіон Ігор XXIV Олімпіади (1988) зі стрільби стендової. Чемпіон світу (1987, 1994), срібний призер (1987). Чемпіон Європи (1988), срібний (1985) та бронзовий (1989) призер. Після завершення спортивної кар'єри працював тренером.

Ніколаєва Маргарита (23.09.1935, м. Іваново, РРФСР – 21.12. 1993, м. Одеса). Дворазова чемпіонка Ігор XVII Олімпіади (1960-2) зі спортивної гімнастики. У 1971 р. приклала багато зусиль для в створення в Одесі СДЮСШОР зі спортивної гімнастики.

Новиков Сергій (15.12.1949, м. Москва – 16.04.2021, м. Київ). Чемпіон Ігор XXI Олімпіади (1976) з дзюдо. Срібний (1975) і бронзовий (1973) призер чемпіонату світу. Чемпіон Європи (1973, 1974, 1976), срібний призер (1970, 1972). Заснував новий вид спорту – «універсальний бій» (1996).

Олізаренко Надія (28.11.1953, м. Брянськ – 17.02.2017, м. Одеса). Чемпіонка і бронзова призерка Ігор XVII Олімпіади (1960) з легкої атлетики. Чемпіонка Європи (1986), дворазова срібна призерка (1978-2). Після

завершення спортивної кар'єри працювала тренером з легкої атлетики в одеському СКА. У 2001 р. відкрила свій легкоатлетичний клуб.

Панчук (Коломієць) Людмила (18.01.1956, с. Токарівка, Сквирський р-н, Київська обл. – 18.02.2011). Чемпіонка Ігор XXI Олімпіади (1976) з гандболу. Чемпіонка світу (1982), срібна призерка (1975). Володарка Кубка Європейських чемпіонів (1977, 1981, 1983). Після завершення спортивної кар'єри працювала в НОК України.

Поярко́в Ю́рій (10.02.1937, м. Харків – 10.02.2017, м. Харків). Чемпіон Ігор XVIII, XIX Олімпіад (1964, 1968), бронзовий призер Ігор XX Олімпіади (1972) з волейболу. Чемпіон світу (1960, 1962), бронзовий призер (1966). Чемпіон Європи (1967, 1971), бронзовий призер (1963). Внесений до Книги рекордів Гіннеса як людина, яка завоювала 3 медалі на Іграх трьох Олімпіад, у тому числі дві золоті. Завершивши спортивну кар'єру, працював у Харківському національному педагогічному університеті імені Г. С. Сковороди (професор, завідувач кафедри). Обирався членом виконкому федерації волейболу України та депутатом міської ради. До останніх років свого життя був членом НОК України.

Про́зуменщи́кова Га́лина (26.11.1948, м. Севастополь – 19.07.2015, м. Москва). Чемпіонка Ігор XVIII Олімпіади (1964); срібна призерка Ігор XIX, XX Олімпіад (1968, 1972), бронзова призерка Ігор XIX, XX Олімпіад (1968, 1972) з плавання. Чемпіонка Європи (1966, 1970-2), срібна призерка (1966, 1970). Працювала фахівцем Держкомспорту СРСР (1976–1980); з 1980 р. тренером у СДЮШОР з плавання та стрибків у воду ЦСКА (Москва).

Проро́ченко (Бура́кова) Тетя́на (15.03.1952, м. Бердянськ, Запорізька обл. – 11.03.2020, м. Київ). Чемпіонка Ігор XXII Олімпіади (1980) з легкої атлетики, бронзовий призер Ігор XXI Олімпіади (1976). Чемпіонка Європи (1978), срібна призерка (1978). Після завершення кар'єри працювала в збірній команді України з легкої атлетики та в НОК України.

Пункі́н Які́в (8.12.1921, м. Запоріжжя – 12.12.1994, м. Запоріжжя). Чемпіон Ігор XV Олімпіади (1952) з греко-римської боротьби. У 1961 р. перейшов на тренерську роботу, працював у ДЗГ «Металург», пізніше – у ДЗГ «Буревісник». Суддя всесоюдної категорії. Під час Другої світової війни пережив полон і нацистські концтабори.

Рахманов Султанбай (6.07.1950, м. Турткуль, Кара-Калпацька АРСР, Узбецька РСР – 5.05.2003, м. Дніпропетровськ). Чемпіон Ігор XXII Олімпіади (1980) з важкої атлетики. Чемпіон світу (1979, 1980), срібний призер (1978). Чемпіон Європи (1980).

Рибак Ігор (21.03.1934, м. Харків – 28.09.2005, м. Київ). Чемпіон Ігор XIV Олімпіади (1956) з важкої атлетики. Чемпіон Європи (1956). Після завершення спортивної кар'єри, працював лікарем у збірній СРСР з важкої атлетики. Очолював Харківський обласний лікарсько-фізкультурний диспансер.

Романенко Віталій (13.07.1926, с. Русанів, Київська обл. – 3.10.2010, м. Київ). Чемпіон Ігор XVI Олімпіади (1956). Чемпіон світу (1954-3, 1958-2, 1961-2, 1962-2), срібний призер (1954, 1958, 1961). Завершивши кар'єру, працював тренером.

Рябчинська Юлія (21.01.1947, смт Піщанка, Вінницька обл. – 13.01.1973, озеро Палеостомі, м. Поті, Грузинська РСР). Чемпіонка Ігор XX Олімпіади (1972) з веслування на байдарках. Чемпіонка світу (1971). В 1973 році Ю. Рябчинська трагічно загинула. Похована в Піщанці. У школі, де навчалась Юлія, створено музей, її ім'ям названа вулиця в Піщанці та м. Поті (Грузія, де вона загинула). Рішенням Держкомспорту СРСР було започатковано щорічний Міжнародний меморіал Юлії Рябчинської (проводиться з 1973 року по теперішній час).

Сєдих Юрій (11.04.1965, м. Новочеркаськ, Ростовська обл., РРФСР – 14.09.2021, м. Понтуаз, Франція). Чемпіон Ігор XXI, XXII Олімпіад (1976, 1980), срібний призер Ігор XXIV Олімпіади (1988) з легкої атлетики. Чемпіон світу (1991), бронзовий призер (1983). Чемпіон Європи (1978, 1982, 1986). Світовий рекорд у метанні молота, встановлений Ю. Сєдих у 1986 р. – 86,74 м, не перевершено понині. Працював тренером-викладачем в закладах освіти в Парижі.

Сибіряков Едуард (27.11.1941, м. Челябінськ, РРФСР. – 14.01.2004, м. Москва). Чемпіон Ігор XVIII, XIX Олімпіад (1964, 1968) з волейболу. Чемпіон світу (1962). Чемпіон Європи (1967), бронзовий призер (1963). Служив у військово-повітряних силах СРСР.

Сидоренко Олександр (27.05.1960, м. Жданов, Донецька обл. – 20.02.2022, м. Маріуполь, Донецька обл.). Чемпіон Ігор XXII Олімпіади (1980) з плавання. Чемпіон світу (1982), бронзовий призер (1978). Чемпіон Європи (1981), бронзовий призер (1977). Завершивши кар'єру, О. Сидоренко працював тренером, начальником ватерпольної команди «Іллічівець» (Маріуполь).

Смирнов Володимир (05.05.1954, м. Рубіжне, Ворошиловградська обл. – 18.07.1982, м. Київ). Чемпіон Ігор XXII Олімпіади (1980), срібний призер Ігор XXII Олімпіади (1980), бронзовий призер Ігор XXII Олімпіади (1980) з фехтування. Чемпіон світу (1979, 1981-2), бронзовий призер (1977, 1978). Трагічно загинув під час чемпіонату світу 1982 року в Римі.

Терещук Борис (18.03.1945, м. Київ – 11.06.2013). Чемпіон Ігор XIX Олімпіади (1968) з волейболу. Чемпіон Європи (1971). Переможець Кубка світу (1969). У 1980-ті роки працював старшим тренером чоловічої команди «Локомотив» (Київ), володар Кубка СРСР 1988, бронзового призера чемпіонату СРСР 1981; головним тренером чоловічої збірної України з волейболу (1996-1997).

Тищенко Вадим (24.03.1963, м. Городок, Львівська обл. – 14.12.2015, м. Дніпропетровськ). Чемпіон Ігор XXIV Олімпіади (1988) з футболу. Грав у професійних клубах «Нива», Вінниця (1981-1983), «Динамо», Київ (1984), «Нива», Вінниця (1984), «СКА Карпати» (1985-1986), «Дніпро», Дніпропетровськ (1987-1992), «Хапоель», Хайфа (1992-1994). Після завершення спортивної кар'єри працював тренером у командах «Дніпро», Дніпропетровськ (1996-1998, 2001-2011); «Кривбас-2», Кривий ріг (1999-2000), «Кривбас», Кривий ріг (2000-2001); спортивним директором у команді «Дніпро», Дніпропетровськ (2011-2015).

Цибуленко Віктор (13.07.1930, с. Веприк, Фастівський р-н, Київська обл. – 19.10.2013, м. Київ). Чемпіон Ігор XVII Олімпіади (1960), бронзовий призер Ігор XVI Олімпіади (1956) з легкої атлетики. Чемпіон світу серед ветеранів (1994). Чемпіон СРСР (1952, 1955, 1956, 1957, 1959). Завершивши кар'єру, служив у лавах Радянської Армії. Активний громадський діяч. Був членом НОК України.

Целовальников Ігор (2.01.1944, м. Єреван, Вірменська РСР – 1.03.1986). Чемпіон Ігор XX Олімпіади (1972) з велоспорту. Чемпіон світу (1967, 1968, 1971, 1972, 1973, 1974). З 1982 р. перейшов на військову службу.

Чукарін Віктор (9.11.1921, м. Маріуполь – 25.08.1984, м. Львів). Чемпіон Ігор XV, XVI Олімпіад (1952-4, 1956-3), срібний призер Ігор XV, XVI Олімпіад (1952-2, 1956); бронзовий призер Ігор XVI Олімпіади (1956) зі спортивної гімнастики. Чемпіон світу (1954-3), бронзовий призер (1954). Завершивши кар'єру, працював у Львівському інституті фізичної культури (тренером, викладачем, завідувачем кафедри); був старшим тренером збірної зі спортивної гімнастики (1972). Підготував близько трьох десятків майстрів спорту, членів збірних команд України та СРСР. Під час Другої світової війни був в'язнем 17 концтаборів. На вшанування пам'яті Віктора Чукаріна у 1984 р. його ім'ям названо одну з вулиць Львова.

Шахлін Борис (27.01.1932, м. Ішим, РРСФР – 30.05.2008, м. Київ). Чемпіон Ігор XVI, XVII, XVIII Олімпіад (1956-2, 1960-4, 1964), срібний призер Ігор XVII, XVIII Олімпіад (1960-2, 1964-2); бронзовий призер Ігор XVII, XVIII Олімпіад (1960, 1964) зі спортивної гімнастики. Чемпіон світу (1954, 1958-5), срібний (1954, 1962-4, 1966) та бронзовий (1962-2) призер. Чемпіон Європи (1955-5, 1963), срібний (1963-2) та бронзовий (1955) призер. Після закінчення

спортивної кар'єри викладав у Київському державному інституті фізкультури. У 1968 р. став суддею міжнародної категорії. На початку 1970-х років його обрали віце-президентом технічного комітету Міжнародної федерації гімнастики. У Києві існує провулок Бориса Шахліна.